

hans Parti har taget med Hensyn til Priser her i Landet, lader dette sig jo ikke gøre, thi det ærede Medlems og hans Partis Forhøjelse af Smørproduktionsprisen, som er en af de Udgiftsgrunde, vi staa overfor i dette Øjeblik, kan ikke henføres under den Argumentation, det ærede Medlem anførte. Forhøjelsen fra 5 Kr. 30 Øre til 5 Kr. 50 Øre, som betyder adskillige Millioners Merudgift for Statskassen, lod sig ikke produktionsmæssigt forsvare. Naar det ærede Medlem pegede paa det Eksempel, at en Landbruger, der har afleveret Korn til en Pris af 26—27 Kr., nu maa købe Majs til 35 Kr., er det et Argument, beregnet paa mere umyndige Kredse, end her er forsamlede, idet det maa antages at være den egentlige Blomst af Rigsdagen, som er til Stede ved denne vigtige Sags Behandling. De Kvantiteter Korn, som Landboerne har afleveret, beløber sig jo til omkring 7 Mill. Kr., og det Kvantum fremmed Korn, som overhovedet vil kunne tænkes erhvervet her til Landet i den Periode, som denne Aflevering drejer sig om, er jo kun en ringe Brøkdelen deraf. Den Pris, der fastsattes for Kornet, kunde derfor slet ikke sættes i Forhold til det Korn, der eventuelt kunde erhverves til Erstatning derfor. Da Priserne fastsattes, da Kornlovens Periode blev lagt, var der slet ikke Udsigt til Indførsel; hvad der nu kommer, er et uventet Held, Værdien af det fremmede Korn i Øjeblikket maa sættes i Forhold til den Produktionspris, der er for det, det bruges til, og naar det købes, er det, fordi Produktionen af dette Korn er lønnende.

Til det ærede Medlem skal jeg i øvrigt kun sige, at naar det ærede Medlem fra Esbjerg (Sundbo) talte om forskellige kommunale Skatter, kan jeg kun sige, at indenfor mine Overvejelser er Spørgsmaalet om at give Kommunerne Adgang til en Værdistigningsafgift, til at paaligne en kommunal Jordskyld. Dette udelukker paa ingen Maade en Gennemførelse ogsaa af en Statsjordskyld, det vil efter min Mening være urigtigt at udelukke den, da den efter min Opfattelse tværtimod er en forstandig Skattereform, set i Forhold til de bestaaende Grundskatter.

Med Hensyn til Spørgsmaalet om Kommunerne Forskud skal jeg henlede det ærede Medlems Opmærksomhed paa en Bestemmelse i Dyrtidsloven, som gaar ud paa, at der betales Rente til Kommunerne af de Forskud, som de har vedrørende de ekstraordinære Dyrtids- og Forsyningslove. Nødvendigheden af Prisreguleringens

Fortsættelse kender det ærede Medlem. Det ærede 6te Medlem for Maribo Amt (Asger Karstensen) spurgte om min Stilling til en Udtalelse af Finansministeren. Jeg skulde antage, at det ærede Medlems Interesse er forklaret ved Muligheden af en politisk Uoverensstemmelse, en Mulighed, som han indenfor sit eget Parti har haft saa rig Lejlighed til at studere. Men jeg kan ikke tjene det ærede Medlem med at yde noget Bidrag til dette Studium. Der har været, og der er mellem Finansministeren og mig den mest fuldkomne Overensstemmelse om den økonomiske Politik, der har været ført, og ingen har ydet mig stærkere Støtte ved denne Politik Gennemførelse end den. Politiker, der ved enhver Lejlighed har set sig i Stand til her i Tinget at føre de fornødne Bidrag til denne Politik igennem. De Bemærkninger, der i Aar er fremsatte af Finansministeren, var, som enhver maa erkende, af rent finansiell Art, og jeg har forstaaet dem saaledes, som jeg udviklede det i min Tale, som et Ønske om at lægge det klart for Rigsdagen, at det, der maatte blive bevilget til Regulering af Priserne til Efteraaret, maatte Rigsdagen tage Standpunkt til, samtidig med at den traf Beslutning om selve Sagen. Hvorvidt det vil være nødvendigt at bevilge Midler hertil, vil ogsaa komme an paa, hvilke Veje man vil gaa. Hvis man vil gaa den, man hidtil er gaaet, at yde Producenterne en bestemt Pris, hvis Nedsættelse kræver Statstilskud, vil der være Bevillinger at yde. Hvis man derimod kan gennemføre en Ordning, saaledes som man tidligere har gennemført Prisreguleringer, paa den Maade, at der for visse Fordele ydedes visse Ydelser, stiller Forholdet sig anderledes. Jeg erindrede om, at vi i sin Tid havde en Ordning vedrørende Flæsket, hvor der blev fastsat en Maksimalpris uden noget som helst Tilskud som Vederlag for den organiserede Eksport, der fandt Sted. I saa Fald er Statstilskuddet ikke nødvendigt. Paa samme Maade, hvis der fastsættes en Pris paa det Brødkorn, der skal afleveres til Staten, mod at alt det øvrige, som ikke nødvendiggør Tilskud for at bevare den nuværende Pris, bliver fri, er Statstilskud ikke nødvendigt. Det bliver Rigsdagens Sag til den Tid at afgøre, hvilke Veje man vil gaa. Jeg har talt om en Kombination af disse forskellige Principer, der har været anvendte i disse Aar, og det vil vi komme til at drøfte, naar disse Forhold kommer til at ligge for. Jeg føler mig overbevist om at være i Overensstemmelse